

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 16/98

S U M A R

PREFAȚA EDIȚIEI A DOUA.

Apariția primului volum (ed. a 2-a) a Comentariilor de drept civil, de d-l D. Alexandresco ;

JURISPRUDENȚA :

Curtea de casație, s. I: *Alexandru G. Cantacuzino și alții cu Casa Școalelor ș. a.* ;

Idem: *C. Popa Neață cu Lazăr Damitrescu ș. a.* ;

Curtea de apel Iași, s. I: *Teodor V. Ștefănescu, cu o Observație de d-l D. Alexandresco ;*

Tribunalul județului Tutova: *Gheorghe Beraru cu Statul, apel fiscal ;*

Prefețele nu mai sunt de modă; mai nimeni nu le bagă în samă. De aceea nu vom abuza de răbdarea cetitorului. Destul este să spunem că acei cari, în momentele lor pierdute, vor avea ocazia de a deschide volumul de față, ușor se vor putea convinge că el se deosebește mult de acel precedent, a cărui primă parte a apărut la 1884, pe când nu aveam nici experiența, nici cărțile, nici cunoștințele necesare pentru a putea duce la bun sfârșit o operă atât de grea și de importantă.

Am păstrat planul ce-l adoptasem încă de la început, dând însă o desvoltare mai mare dreptului internațional și comparațiunei legiurilor actuale cu acele vechi și străine.

După sistemul adoptat din capul locului, am citat atât jurisprudența română care, trebuie s'o recunoaștem, în timpurile din urmă a făcut mari progrese, cât și acea străină, precum și autorii cei mai în renume, cu care lumea noastră juridică este deprinsă. Desvoltările ce am dat acestui prim volum, l'au mărit însă din cale afară, așa că în loc de patru volume, vor eși probabil cinci sau șase.

Ca și în trecut, am semnalat origina legei noastre, ținând seama de schimbările de text. Acolo unde am găsit că legea este defectuoasă, am criticat-o, dând astfel legiuitorului viitor materialul necesar pentru a putea face o lege mai bună.

Pentru ca acest scop să poată însă fi atins, și pentru ca viitoarea revizuire a legilor actuale, pe care o dorim din suflet și pe care nădăjduim a o vedea, să poată produce roadele așteptate, avem neapărată trebuință de înființarea unui consiliu legislativ permanent, compus din oameni competenți aparținând tuturor ramurilor activității omenești, cari să pregătească legile și să vină cu ele studiate și bine chibzuite înaintea Corpurilor legiuitoare; căci experiența trecutului și a prezentului ne dovedește că de la sistemul actual de legiferare nu putem aștepta rezultatul dorit. Această reformă se impune și Guvernul fie conservator, fie liberal, care o va realiza, va

APARIȚIA EDIȚIEI A DOUA A PRIMULUI VOLUM

a

COMENTARIILOR DE DREPT CIVIL

de

D. ALEXANDRESCO

(Editura Curierului Judiciar)

Este știut că cele dintâi patru volume ale Comentariilor de drept civil, datorite penei neobosite a Directorului Curierului Judiciar, d-l D. Alexandresco, sunt cu totul epuizate.

Ele fiind foarte căutate și de un folos practic obștește recunoscut, credem că prin retipărirea lor umplem un gol simțit de toți și aducem un adevărat serviciu științei.

Fiind însă că aceste volume au apărut de mult, ele au trebuit să fie cu totul prefăcute și puse în curent cu doctrina și cu jurisprudența.

După o muncă aproape de un an, suntem în ajunul de a scoate la lumină primul volum al acestei importante opere, rămânând ca publicul să-l judece și să aprecieze tot odată și sacrificiile ce a trebuit să ne impunem pentru tipărirea acestei lucrări.

Celelalte volume vor apare rînd pe rînd în cel mai scurt interval de timp posibil, dacă publicul va da editorului concursul de care el are neapărată nevoie pentru a putea ridica acest monument științei dreptului.

Credem a complăce cetitorilor noștri și tuturor acelor cari așteaptă apariția acestui volum, publicând astăzi frumoasa prefață care-l însoțește.

dobândi un titlu neperitor la recunoștința țarei.

În condițiile mai sus expuse, și împins la aceasta de câți-va prieteni, am luat deci hotărîrea, poate cam temerară, de a reface cu totul și de a retipări **cele patru prime volume** ale Drep-
tului civil, care astăzi se caută ca iarba de leac, și din care unele se plătesc cu prețuri fabuloase, în orî-ce caz mai mult de cât fac, nu doar că lumea juridică le-a găsit folositoare (asupra acestui punct nu ne facem nici-o iluzie), ci pentru că au fost trase într'un număr restrîns de exemplare.

Tiparul primului volum, ce oferim astăzi publicului, este, precum se va vedea, destul de îngrijit, și editorul lui și-a dat toate silințele, făcînd toate sacrificiile pentru ca, din punctul de vedere estetic, această lucrare să poată rivaliza cu o operă străină.

Dacă în acest volum se găsesc mai puține greșeli de cât în acel apărut pentru prima oară la 1884—1886, aceasta se datorește în mare parte amicului nostru *Remus C. Benișache*, care ne-a ajutat la lucru și căruia ne simțim dator a-i exprima aci toată recunoștința noastră.

Rămîne acum o chestiune: Atîns-am, cel puțin în parte dacă nu în totul, scopul ce ni l'am propus?

Publicul cetitor care, cu regret o spunem, este foarte restrîns în țara noastră, de și în comparație cu alte țări, mai mulți se îndeletnicesc la noi de cât aiurea cu știința dreptului, găsi-va de un folos oare-care aceste slabe încercări, la care am muncit fără preget ziua și noaptea, jertfindu-ne tinerețele și chiar sănătatea? Viitorul care, precum spune poetul, nu aparține omului, ci lui Dumnezeu (¹), viitorul o va dovedi. Noi, până acum, nu ne putem plînge; am fost cetit și consultat mai mult poate de cât meritam. Datorim deci recunoștința tuturor acelor cari ne-au îmbărbătat la muncă.

Și cu aceste cuvinte, terminînd această scurtă precuvîntare, să ne fie permis a ne lua rămas bun de la cetitor, dîcîndu-î:

Et si de t'agrée je n'emporte le prix,

J'aurai du moins l'honneur de l'avoir entrepris (²).

Iași, Iunie 1906

D. Alexandresco

(¹) L'avenir! l'avenir! l'avenir est à moi!

Non, l'avenir n'est à personne!

Sire! l'avenir est à Dieu!

(V. Hugo, Napoléon II)

(²) La Fontaine, *Envoi des Fables à Monseigneur le Dauphin*.

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 19 Decembrie 1905

Președenția D-lui GH. N. BAGDAT, Președinte

Alexandru G. Cantacuzino ș. a. cu Casa Școalelor ș. a.

Testament.—Dreptul instanțelor de fond de a interpreta intențiunea și voința testatorului. — Legea casei școalelor. — Dreptul ei de a cere justiției de a-î încredința administrarea tuturor fundațiilor școlare, cari din orî-ce cauze, sunt lipsite de administratori instituți de testator. — Dacă casa școalelor astfel cum este instituită poate fi confundată cu Statul. — Tranzacțiuni. — Interpretarea întînderei obiectului unei tranzacțiuni. — Cestiune de fapt. — (Art. 15 și 19 din legea casei școalelor și art. 1, 2 și 3 din aceeași lege).

1. Interpretarea intențiunii și a voinței testatorului cuprinsă într'un testament, este de atributul suveran al instanței de fond și ca atare, scapă de sub controlul Curței de casație.

Astfel, constatarea instanței de fond cum că în intențiunea defunctului Bașotă a fost ca să creeze un Institut, iar nu o administrațiune a Institutului, este suverană, și această constatare nu poate cădea sub censura Curței de casație.

2. După dispozițiunile art. 19 al. ultim din legea casei școalelor, această casă are dreptul să ceară justiției de a-î încredința administrațiunea tuturor fundațiilor școlare, cari din orî-ce cauză este lipsită de administratori instituți conform dispozițiunilor testamentare ale celui ce a înființat fundațiunea.

Prin urmare, cu drept cuvînt instanța de fond decide că administrațiunea fundațiunei Bașotă să treacă la Casa școalelor, când stabilește că administrațiunea Institutului așa cum a fost orînduită prin testament, numai poate continua din cauză că se găsește fără administrațiune.

3. Casa școalelor, avînd toate drepturile unei persoane juridice și fiind ca atare o persoană morală, distinctă de Stat, pusă numai sub autoritatea Ministrului de Instrucțiune, și cu menirea să administreze fondurile instituțiilor școlare conform actelor prin care ele au fost înființate, această instituțiune, nu se poate confunda cu Statul, întru cât ea are budgetul său deosebit de acela al Statului.

4. Interpretarea intențiunii și voinței părților cu privire la întînderea obiectului unei tranzacțiuni, constituie o cestiune de fapt, lăsată la suverana apreciere a instanței de fond.

Decisiunea 517/905. — Respins recursul făcut de Alexandru G. Cantacuzino ș. a. contra decisiunii Curții de apel din Iași, s. I cu No. 36/904, dată în proces cu Casa Școalelor ș. a.

Curtea,

Ascultînd pe d-nii avocați C. G. Dissescu, Mih. Phekyde, T. Stelian și Nicu Nanu în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați M. Antonescu și M. Cireșeanu în combateri;

Deliberînd,

Asupra motivelor I și IV de casare:

I. «Curtea violează art. 829, 830 și 930 Cod. civ. și le dă cea mai eronată interpretare, de oare-ce prin considerentele sale. limitează aplicațiunea acestor texte de lege și principiile ce decurg din ele,—numai la cazul când există o sarcină de îndeplinit și o culpă din partea legatarului. Doctrina și juris-

prudența în interpretarea și aplicațiunea acestor articole, în afară de deciziunea Curții din Iași, sunt unanime a recunoaște că neîndeplinirea condițiilor, «modalităților», prescrise prin dispozițiile testamentare, indiferent care ar fi motivul, rea voință, neglijență, imposibilitate relativă sau absolută, atrage revocarea legatului în favoarea succesorilor. Cu această ocaziune, onorata Curte să mai crede autorizată a formula cea mai desăvârșită eroare juridică anume că, aceste texte de lege, nu 'și pot găsi aplicațiunea în specie și din motivul că, testatorul n'a prevăzut anume, în dispozițiunile sale testamentare că, în caz de neîndeplinirea condițiilor prescrise de el, averea să se reîntoarcă la succesorii săi. Textul legii clar și precis în această privință, pare insuficient pentru onor Curte».

IV. «Curtea comite cel mai flagrant exces de putere, neagă evidența, afirmând prin unul din considerentele sale că, cererea noastră nu este basată pentru neîndeplinirea condițiilor, când din copriusul însuși al deciziunii sale, cum și din desbaterile urmate înaintea Curții, nu rezultă alt-ceva, de cât că ceia-ce s'a discutat mai mult, a fost temeinicia acțiunii noastre, care de la început să reazămă atât în fapt cât și în drept pe revocarea legatului din cauză că condițiunile (modalitățile) prescrise de testator nu mai pot fi îndeplinite, invocând și anume textele de lege art. 829, 830 și 930 C. civ. care regisează materia».

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului rezultă că defunctul Anastasie Bașotă, prin testamentul autentic din 1869, a dispus că, după ce se vor plăti legatele și se vor îndeplini toate dispozițiunile din testament, cu averea ce va prisosi să se înființeze pe moșia sa Pomârila un institut academic cu titlul de «Institutul Anastasie Bașotă», că pentru administrarea acestui institut, testatorul numește șapte executori testamentari, anume desemnați prin testamentul său, și regulează că toate deciziunile și dispozițiunile principale ce se vor lua de executorii testamentari nu vor fi valabile de cât cu unanimitatea voturilor, afară de lucrările de pură administrație bine determinată, iar la cas de neînțelegere sau de nedumerire asupra vre unei cestiuni, obligă pe executorii testamentari să supună cazul Șefului Statului, care va decide; că tot Capul Statului va numi pe executorii testamentari la caz de vacanță prin retragere sau moarte;

Că, după moartea testatorului, institutul s'a înființat și a fost administrat conform dispozițiilor din testament până pe la începutul anului 1902, când administrațiunea Institutului Bașotă nu mai era reprezentată de cât prin d-nii V. Pogor și Ioan Iancu, dintre cei numiți prin testamentul defunctului, și prin d-l Dimitrie C. Sturdza Scheeanu, numit în urma decesului lui Bașotă de către Majestatea sa Regele;

Că, Ministerul Cultelor, prin raportul No. 2463 din 28 Februarie 1902, arătând Majestății Sale Regelui că Institutul Bașotă nu se mai administrează conform testamentului, ne mai având numărul cerut de executori, roagă pe Majestatea sa de a renunța în mod definitiv la atribuțiunile ce i se conferă prin testamentul defunctului Bașotă și a permite astfel Casei Școalelor să facă demersurile legale pentru trecerea acestei fundațiuni sub a ei administrațiune; că, Majestatea Sa Regele aprobând concluziunile raportului, Casa Școalelor a intențat acțiunea de față, prin care a cerut ca, conform art. 15 și 19 al. ult. din legea acestei Case, Institutul Anastasie Bașotă, să treacă sub administrațiunea sa, de oare-ce față cu refuzul Majestății Sale Regelui d'a se mai amesteca în administrațiunea acestui institut, administrația institutului astfel cum a fost alcătuită prin testamentul fondatorului, a devenit imposibilă;

Că în acest proces intervenind erezii defunctului Anastasie Bașotă, recurenții de azi: Al. Gh. Cantacuzino, personal și ca cesionar al drepturilor successorale ale fraților săi Artur și Anastasie Gh. Cantacuzino și Alice Nanu ca cesionară a drepturilor successorale ale lui D. A. M. Cantacuzino, au cerut, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 829 C. civ., să li se dea lor averea fundațiunii, pe motiv de neîndeplinire de sarcine, de oare-ce

Majestatea Sa Regele, ne mai amestecându-se în administrare, fundațiunea nu mai poate continua astfel cum a conceput-o testatorul;

Că statuând asupra ambelor acestor cereri, Curtea de apel, prin deciziunea supusă recursului, a respus cererea moștenitorilor defunctului Anastasie Bașotă, și admitând acțiunea Casei Școalelor, a condamnat pe Vasile Pogor și Dimitrie C. Sturdza Scheeanu, să lase în administrațiunea Casei Școalelor, «Institutul Anastasie Bașotă» cu toată averea lăsată prin testamentul defunctului Anastasie Bașotă, și a-i da în primire toată această avere anume arătată în dispozițiunile deciziunii atacate;

Având în vedere că recurenții în calitate de succesorii ai defunctului Anastasie Bașotă au reclamat să li se dea averea fundațiunii «Institutul Bașotă», pentru că, Majestatea Sa Regele, refuzând d'a mai lua parte la administrare, institutul nu se mai poate administra conform testamentului, și prin urmare fundațiunea nu mai poate continua astfel cum a conceput-o testatorul;

Considerând că neîndeplinirea condițiilor sau modalităților prescrise prin dispozițiunile unui testament dă loc la revocarea legatului în favoarea celor în drept, indiferent dacă neîndeplinirea acelor condițiuni sau modalități provine din faptul legatarului, dintr'un cas fortuit sau dintr'o cauză de forță majoră, sub condițiune însă ca testatorul să fi subordonat menținerea legatului la îndeplinirea acelor condițiuni sau modalități, cu alte cuvinte ca condițiunile sau modalitățile să fi fost cauza impulsivă și determinantă a liberalității;

Considerând că Curtea de fond examinând și interpretând dispozițiunile testamentului defunctului Anastasie Bașotă, constată că intențiunea și voința testatorului a fost de a se da instrucțiune copiilor de pe moșiile sale, înființând în acest scop institutul cu numele său, pentru întreținerea căruia în perpetuu a lăsat averea arătată în testament; și că, dacă testatorul a instituit și o administrațiune destinată să execute voința lui și să administreze bunurile fundațiunii nu această administrațiune a fost cauza impulsivă care l'a determinat să lase averea pentru institut, ci însăși fundațiunea, școala, în interesul instrucțiunii copiilor de pe moșiile sale;

Considerând că această interpretare a intențiunii și voinței testatorului, dată de Curtea de fond, este suverană, și că atare scapă controlului acestei Inalte Curți, căci din nici o dispozițiune clară și neîndoioasă din testament, nu se învederează că modul de administrare al averii lăstate pentru institut, ar fi fost ceia ce a determinat pe testator ca să facă legatul;

Considerând că fiind stabilit de Curtea de apel că nu modul de administrare a averii institutului, a fost cauza determinantă a legatului lăsat pentru Institutul Bașotă, ci fundațiunea, faptul că administrarea acestei averi nu se mai poate face astfel cum a conceput-o testatorul ori-cum s'ar califica acest mod de administrare: sarcină, modalitate, sau condițiune, — nu poate atrage revocarea legatului;

Considerând că de și între argumentele date de Curtea de apel, pentru ca să respingă acțiunea recurenților, se găsește și cel criticat de recurenți: că acțiunea în revocare din art. 930 C. civ. ne fiind de cât un cas de aplicare a principiului general din art. 1020 același cod, acțiunea recurenților ar fi neîntemeiată și pentru că neîndeplinirea condițiunii nu implică o culpă din partea legatarului, totuși această argumentare a Curții de apel nu poate atrage casarea deciziunii atacate, de oare-ce nu pe această singură argumentare s'a întemeiat Curtea de apel când a respins acțiunea recurenților, ci deciziunea sa se menține pe motivul de căpătenie că voința fermă și determinantă a testatorului a fost ca să creeze Institutul iar nu administrația institutului;

Considerând că astfel fiind, sus arătatele motive de casare se găsesc neîntemeiate;

Asupra motivului al VI-lea :

VI. «Curtea violează și face cea mai greșită interpretare și aplicațiune a legii Casei Școalelor, în special al art. 19 făcând din acest text de lege cu caracter pur administrativ. având a și exercita controlul său numai în anumite cazuri bine precizate, o lege cu caracter revoluționar, care ar nesocoti și răsturna toate principiile de drept. despoind pe succesori de dreptul lor legal de a mai exercita vre o acțiune în virtutea articolelor citate 829, 830 și 930 C. civ., considerându-le chiar aceste texte de lege ca abrogate. În adevăr, Curtea prin considerentele sale, afirmă fără nici un înconjur că acțiunea în revocarea legatului pentru neîndeplinirea sarcinilor impuse legatului nu mai aparține moștenitorilor, de oare-ce legea Casei Școalelor prin art 19, a luat-o de la moștenitori și a încredințat-o acelei Case».

Considerând că din dispozițiunile art. 19 al. ult din legea Casei Școalelor, rezultă neîndoios că dacă, *din ori ce cauză*, o fundațiune școlară este lipsită de administratorii instituții conform dispozițiilor testamentului ce o crează, Casa Școalelor are dreptul să ceară justiției să și se încredințeze administrațiunea acelei fundațiuni ;

Considerând că a se admite acest drept Casei Școalelor, — după cum susțin recurenții — numai pentru cazul când administratorii numiți prin testament s'ar fi făcut vinovați de faptele care atrag răspunderea și chiar destituirea, prevăzute în primul aliniat, pe lângă că ar fi în contra literei legii, de oare-ce aliniatul ultim de sub acest articol nu face nici o distincțiune, dar ar fi și în contra spiritului legii Casei Școalelor, de oare-ce această instituțiune, după cum rezultă din art. 1 lit b art. 3 15 și 19, a fost creată tocmai în scopul ca să administreze instituțiunile școlare lipsite de administratori, să privegheze și să controleze toate fondurile destinate învățământului, pentru ca asemenea fundațiuni să și poată îndeplini misiunea hotărâtă de testatori sau donatori ;

Considerând că astfel fiind și întru cât se constată prin decisiunea atacată că administrațiunea institutului așa cum a fost orânduită prin testamentul defunctului Bașotă, nu mai poate continua, astfel că fundațiunea școlară creată de acest testator, se găsește actualmente fără administratori, cu drept cuvânt Curtea de fond, față cu dispozițiunile art. 19 ultim alin. a hotărât ca administrațiunea acestei fundațiuni să treacă la Casa Școalelor ;

Considerând că astfel fiind, nici acest mijloc de casare nu este întemeiat ;

Asupra motivului V de casare :

V. «Curtea violează art. 5 Cod. civ. combinat cu art 10(8 Cod. civ și comite un exces de putere. În adevăr, dacă Curtea consideră că, dispozițiunea atât de energică, care caracterizează atât de viu adevărata voință a testatorului de a menține pentru toată durata Institutului de la Pomârla, administrațiunea privată instituită de el, că «guvernul sub nici un cuvânt și nici odată nu este în drept a lua nici administrațiunea nici veniturile Institutului» constituie o clausă ilicită, trebuia să facă aplicațiunea citatelor texte de lege și să anuleze întreaga dispoziție testamentară Curtea face însă aplicațiunea art. 900 din Cod. civil francez abrogat de legiuitorul român, consideră această clausă ca o condițiune ilicită, și ca atare o consideră ca nescrisă, cu toate că această clausă în perfectă legătură cu cele-lalte dispozițiuni testamentare, constituiesc condițiunile esențiale la care testatoarele a subordonat existența însuși a legatului său Astfel Curtea, și din acest punct de vedere, alterează cu desăvârșire voința testatorului substituindu-i în loc voința sa».

Considerând că Curtea de fond interpretând dispozițiunile art. 23 din testament constată în fapt că ceia ce a voit testatorul a fost de a împiedeca luarea din partea Statului a averii aparținând fundațiunii și a o contopi cu averea lui proprie, pentru ca astfel instituțiunea fondată de testator să și poarte numele tot-d'a-una, deosebindu-se în totul de cele-lalte așezăminte de cultură ale Statului ;

Considerând că și această interpretare ducând în mod incontestabil la respectarea nestrămutată a voinței testatorului care consista în crearea unui institut cultural, scapă controlului acestei Inalte Curți, dacă se poate învedera că nu este în contradicție cu voința testatorului ca Statul să nu ia averea și administrarea acestei averi lăsată pentru întreținerea institutului ;

Considerând că după dispozițiunile art. 1 din legea Casei Școalelor, această instituțiune având toate drepturile unei persoane juridice, și fiind ca atare o persoană morală distinctă de Stat, pusă numai sub autoritatea Ministerului de instrucțiune (art. 2), dar având menirea să administreze fondurile instituțiilor școlare conform actelor prin care ele au fost înființate (art. 1), nu se poate admite — după cum se susține — că această instituțiune se confundă cu Statul ;

Că ceia ce învederează și mai mult aceasta, este că budgetul acestei case este deosebit de budgetul Statului (art. 3) și fie care instituțiune școlară are budgetul său, cu venitul fondurilor speciale fie căreia (art. 18) ;

Considerând dar, că nefiind nici un amestec între fondurile Statului, cu acelea ale administrațiunii Casei Școalelor, rezultă învederat că Curtea de fond, prin sus arătata interpretare dată testamentului cu privire la această cestiune, a respectat intențiunea și voința testatorului ;

Considerând că astfel fiind, și acest mijloc de casare se găsește neîntemeiat ;

Asupra motivelor II și III de casare :

II. «Curtea voind a ne opune transacțiunea încheiată cu Epitropia Institutului Anastasie Bașotă în cursul anului 1890, pe când nici nu exista Casa Școalelor, pentru a înlătura acțiunea noastră, violează art. 1710 Cod. civ., care prescrie că, cuprinsul transacțiilor e de strictă interpretare și limitat numai la pricina pusă în discuțiune».

III. «Curtea violează legea dintre părți denaturând litera și spiritul în care se află scris și conceput actul. Transacțiunea e încheiată tocmai în vedere pentru menținerea voinței testatorului convenind a deroga numai în privința a două puncte anume: să se poată da și o altă direcțiune studiilor de cât cea impusă de testator și la nevoie transfera localul Institutului din Pomârla în altă localitate. Cu această ocaziune Curtea mai comite și o gravă eroare de fapt, afirmând că cu ocaziunea rescumpărării Târgușorului Fălciu, Institutul Anastasie Bașotă, ar fi recunoscut ca persoană morală de către corpurile legiuitoare când e notorietate publică, că nici odată asemenea lege n'a fost votată».

Considerând că această Inaltă Curte, pe temeiul motivelor de mai sus, respingând mijlocul de casare invocat, și decidând că bine a judecat Curtea de apel când a recunoscut Casei Școalelor dreptul d'a lua în a sa administrare avutul «Institutului Bașotă», și d'a fi reprezentantul legal al acestor instituțiuni, rezultă neîndoios că în această calitate, Casa Școalelor poate opune moștenitorilor recurenții transacțiunea intervenită între dânsii și actualii administratori ai Institutului Bașotă, care face obiectul acestui motiv de casare ;

Considerând că instanța de fond constată că din termenii transacțiunii rezultă că recurenții, moștenitorii ai defunctului Bașotă, în schimbul avantajelor ce primiau au renunțat cu desăvârșire la ori-ce drept ce ar putea avea de a se amesteca direct sau indirect în administrațiunea averii Institutului Bașotă și de a controla, împiedeca sau ataca actele acelei administrațiuni ;

Considerând că interpretarea intențiunii și voinței părților, cu privire la întinderea obiectului transacțiunii constituind o cestiune de fapt este lăsată în suverana apreciere a instanței de fond ;

Că, dar, și aceste motive de casare se găsesc neîntemeiate ;

Asupra motivelor :

«Greșită aplicațiune a art. 1201 Cod. civ. Violarea principiilor relative la lucrul judecat. Curtea afirmă că în privința imposibilității de a se executa dispozițiunile testamentare re-

lative la administrațiunea Institutului Bașotă, s'ar fi judecat prin deciziunea Curții de apel No 178/82, că asemenea imposibilitate n'ar fi contrară voinței testatorului ceia-ce e învederat eronat, de vreme ce nici odată în acest proces, asemenea cestiune n'a fost adusă în instanță.

Greșită aplicațiune a art. 477 și 646 C. civ. Curtea hotărăște că chiar dacă ar fi întemeiate susținerile noastre că Institutul fiind lipsit de administrațiunea întocmită de testator nu mai poate avea ființă, încă și în acest cas reclamațiunea noastră n'ar fi întemeiată, întru cât atunci nu s'ar deschide succesiunea lui Bașotă ci succesiunea persoanei morale Institutul Anastase Bașotă și bunurile acestuia fiind fără stăpân, s'ar cuveni Statului nu nouă conform art. citate. Judecând astfel Curtea aplică greșit citatele articole și nesocotește drepturile (e noi avem asupra acestor bunuri în calitate de moștenitori ai testatorului).

Considerând că din momentul ce, pe de o parte, este constant că Curtea de fond a respins pretențiunea moștenitorilor pe argumentul determinant că voința impulsivă a testatorului a fost ca să creeze o fundațiune culturală, și că principala lui preocupățiune n'a fost modul de administrare, iar pe de alta, că în baza legii Casei Școalelor, administrațiunea fundațiunii în cestiune revine Casei Școalelor, pretențiunea moștenitorilor de a se da lor averea afectată fundațiunii fiind neîntemeiată din aceste puncte de vedere și deciziunea atacată menținându-se pe aceste motive, este fără interes în cauză a se mai discuta dacă bine sau rău s'a întemeiat Curtea de fond și pe autoritatea lucrului judecat rezultând din deciziunea cu No. 178/82, precum de asemenea și dacă eronat în drept s'a întemeiat și pe dispozițiunile art. 477 și 644 C. c. spre a respinge pretențiunea moștenitorilor defunctului Anastasie Bașotă;

Considerând dar, că și aceste motive fiind neîntemeiate, recursul se găsește nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 8 Maiu 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-președinte

G. Popa Neață cu Lazăr Dumitrescu ș. a.

Recurs în casație. — Formalitatea alăturării pe lângă recurs a copieii hotărârei atacată.

Dacă sub vechea lege a Curței de casație asemenea formalitate era prescrisă sub pedeapsă de nulitate. — Dacă sub noua lege a Curței de casație îndeplinirea acestei formalități mai are vre-o utilitate practică. — Nealăturarea unei asemenea copii. — Admisibilitatea recursului. — (Art. 46 și 53 din vechea lege, și art. 43 din noua lege a Curței de casație).

Nulitățile fiind de drept strict, nu se pot aplica de cât la casurile formal și expres prevăzute de lege.

Astfel, dispozițiunea art. 46 din vechea lege a Curței de casație, care dispunea că cererea în casație să fie însoțită de copia hotărârei supusă recursului, ne fiind prevăzută sub pedeapsă de nulitate, lipsa îndeplinirii acestei formalități, nu poate să atragă pierderea dreptului de recurs; că dacă până la 1 Septembrie 1905 data punerii în aplicare a modificărilor introduse în legea Curței de casație, alăturarea copieii după hotărâre și găsea utilitatea practică în facerea raportului prescris de art. 53 din legea anterioară, prin desființarea acestui text a dispărut și necesitatea unei atare alăturări.

Deciziunea 212/906 (1). — Respins, în urma unei

divergențe, incidentul de neadmisibilitatea recursului făcut de G. Popa Neață contra deciziunii Curții de apel din București, s. II cu No. 327/904, dată în proces cu Lazăr Dumitrescu și alții.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat V. Lascăr din partea intimărilor în dezvoltarea incidentului de neadmisibilitatea recursului;

Pe d-nii avocații I. Tanoviceanu și C. Disescu în combateri;

Deliberând.

Asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului pe motiv că pe lângă petiția de recurs nu s'a alăturat copie după deciziunea atacată, ci numai după dispozițiunea acestei deciziuni;

Având în vedere art. 46 din legea organică a Curței de casație, în vigoare la data introducerii acestui recurs, care dispune că cererea în casație este însoțită de copia hotărârei atacate;

Considerând că această dispozițiune nu este prescrisă sub sancțiunea nulității recursului;

Considerând că nulitățile fiind de drept strict, nu se pot aplica de cât la casurile formal și expres prevăzute în lege;

Considerând că astfel fiind, lipsa formalității în cestiune nu poate să atragă pierderea dreptului de recurs;

Considerând că dacă până la 1 Septembrie 1905, când s'a pus în aplicare legea modificată a Curței de casație, alăturarea copieii după hotărârea atacată cu recurs, și găsea utilitatea practică în facerea raportului prescris de art. 53 din legea anterioară prin desființarea acestui text, a dispărut necesitatea unei atare alăturări;

Considerând că noul articol 43 menținând această alăturare nu a putut-o face de cât în scopul de a se arăta fără nici un dubiu hotărârea ce se atacă cu recurs, iar nu și pentru a se vedea temeiurile acestei hotărâri, întru cât după o practică constantă, nici un recurs nu se judecă până ce mai întâi nu se aduce dosarul instanței de fond în care se află atât originalul acelei hotărâri cât și toate actele și lucrările cauzei;

Considerând că astfel fiind, incidentul se găsește neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge incidentul, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, SECT. I

Audiența de la 14 Aprilie 1906

Președenția D-lui TH. CRIVETZ Consiier

Teodor V. Ștefănache

Actele stărei civile. — Copil născut mort. — Nedecларarea acestui copil la ofișerul stărei civile. — Immormântarea unui copil născut mort fără autorizare. — Lipsa de penalitate. — Art. 41, 42 C. civ.; 276, 284 C. pen.

Faptul din partea părintelui, sau din partea aceuia care a asistat la o naștere, de a nu declara la ofișerul stărei civile nașterea unui copil care s'ar fi născut mort, precum și faptul de a immormînta acest copil fără o autorizare prealabilă, nu se pedepsește, măi ales dacă acel care n'a făcut declarațiunea prescrisă de lege, era de bună credință.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul interjectat de către inculpatul Teodor V. Ștefănache contra sentinței Trib. Iași s. II No. 174 din 6 Februarie 1906, prin care este condamnat în baza art. 276 și 284 comb. cu art. 40 și 60 al ult. C. pen. la cinci spre-zece zile închisoare pentru-că născându-i-se un copil mort n'a făcut declarațiunea de naștere lui la ofișerul stărei civile și l'a immormîntat fără autorizațiunea funcționarului public competent;

(1) Vezi în sens contrariu dec. C. cas. s. III No. 92/906 publicată în acest ziar No 40 din 28 Maiu a. c.

Având în vedere că din instrucțiunea urmată în cauză se constată că, în adevăr, în noaptea de 8 Noembrie 1905 soția inculpatului dând naștere unui copil mort de sex bărbătesc, inculpatul fără a face declarațiune la ofițerul stărei civile de nasterea copilului și, fără a obține autorizațiunea legală, l'a înmormîntat;

Considerând însă că dacă legea prin art. 41 și 42 din C. civ. pune obligațiune părintelui său ori-cărei persoane care a fost față la nașterea unui copil, de a face declarațiune despre aceasta la ofițerul stărei civile, și dacă legea penală prin art. 276 prevede penalitățile la care sunt supuși aceștia, la caz de abateri de la aceste dispozițiuni, legiuitorul n'a avut în vedere de cât de a sigura posibilitatea stabilirei statului civil al copilului născut; de unde rezultă că pentru a exista acest interes, copilul trebuie să fie în viață; că, în specie, copilul fiind născut mort, declarațiunea pe care părintele său trebuia să o facă ofițerului stărei civile despre nașterea lui, era inutilă, de oare-ce nu mai prezenta nici un interes;

Considerând că și în ce privește înmormîntarea acestui copil fără autorizațiunea cuvenită. încă legea referindu-se numai la copiii născuți *viabili* al căror stat civil era deja constatat de către ofițerul stărei civile și deci, a căror dispozițiune urma să fie stabilită după formele prevăzute de lege iar nu și la copiii născuți morți, care nedobândind nici un patrimoniu, nu interesează întru nimic societatea, așa că și lipsa acestei formalități nu poate atrage după sine vre o penalitate;

Că, afară de aceasta, nu mai puțin nu i se poate imputa că ar fi fost de rea credință întru cât densusul, în simplitatea lui, crezându-se că se găsește mai mult în fața unui avort de cât a unei adevărate nașteri, a crezut că nu mai e necesar de a mai face cunoscut autorității competente nașterea, precum nici a cere autorizațiunea de înmormîntare;

Că, astfel fiind, pentru toate aceste considerațiuni inculpatul urmează a fi achitat de faptele ce i se impută;

Pentru aceste motive, Curtea, primește apelul, etc.

(s) T. Crivetz. A. Suci, S. Zăhărescu.

Gretier (s) V. Culișanu

Observație.— Ori-ce naștere a unui copil, întâmplată pe teritoriul român, trebuie să fie declarată de persoanele arătate în art. 42 C. civ., la ofițerul stărei civile al comunei în care nașterea a avut loc, fără deosebire de locuința, naționalitatea sau religia acelora pe care îi privesc asemenea înscrieri (art. 10 Regul. din 3 Decembrie 1866 pentru serviciul actelor stărei civile).

Dacă nașterea a avut loc în drum de fer, ea se va declara la comuna unde mama și-a întreprins călătoria (1).

Această declarație se face la primărie (2), în termenul de trei zile libere din ziua nașterii (art. 729 Pr. civ.) (3), iar în termen de zece zile (4),

(1) T. Huc, I, 332 — În cât privește copiii născuți pe mare, vezi art. 45 urm., explicate în t. I a Coment. noastre, p. 428 urm. (ed. a 2-a).

(2) S'a decis că declarația de naștere se poate face și la domiciliul primarului, dacă astfel era obiceiul locului. Trib. Laon, Dreptul din 1883, No. 24. Nu poate însă să existe obiceiul în contra legii.

(3) Cas. rom., Dreptul din 1892, No. 69 și Bulet. 1892, p. 922. Cpr. T. Huc, I, 333; Planiol, I, 524; Baudry et Fourcade, Personnes, I, 884. — Contră: Arntz I, 167.

(4) În cazul art. 45 C. civ., actul se încheie din oficiu în 24 de ore.

în cazul art. 77 C. civil, sub pedeapsa prevădută de art. 276 din codul penal.

În codul italian, termenul este de cinci zile (*nei cinque giorni successivi al parto*), din cauza greutăților de comunicație (art. 371 C. ital.), iar în Anglita de 42 zile, după o lege din 1874. La Romani, acest termen era de 20 zile din ziua nașterii (5).

Dacă s'a născut doi copii gemeni, se vor întocmi două acte de naștere separate, arătându-se care din ei s'a născut mai întâi, și dându-se câte un nume fie-căruia din acești copii (6). Aceasta se dispune anume la noi, prin circul. Minist. de interne No. 999 din 18 Ianuar 1868. Copilul cel dintâi născut (*ante natus*), care se consideră ca cel mai în vîrstă, va fi scutit de serviciul militar (art. 18 L. recrutării din 5 Martie 1876). Codul spaniol (art. 31) dispune în termeni expresi că, în caz de naștere a mai multor copii gemeni, prioritatea nașterii conferă primului născut drepturile ce legea recunoaște copilului celui mai mare (7).

În caz când copilul s'ar fi născut mort, sau ar fi murit înainte declarației de naștere, actul se va înscrie în registrul actelor de moarte, constatându-se de odată atât nașterea cât și moartea lui. «În registrele de moarte, dice art. 55 din Regul. de la 1866 asupra actelor stărei civile, se înscriu: *nașterile copiilor născuți morți, sau cari au murit mai înainte de a fi înscriși*». Cadavrul va fi înfățișat ofițerului stărei civile (argum. din art. 41 și 63 C. civ.), și acest funcționar va constata că copilul, în momentul înfățișării sale era săvîrșit din viață, fără a prejudeca chestiunea dacă copilul s'a născut viu sau mort. Jurnalul Consiliului de Miniștri No. 3 din 16 Iulie 1871 prevede, în adevăr, că: «ofițerii stărei civile cărora li s'a înfățișat cadavrul unui copil, neavînd competența de a cerceta dacă copilul s'a născut mort, sau a trăit cât-va timp, sau dacă a fost botezat înainte de a muri, sunt datorî a constata faptul că li s'a înfățișat un copil fără viață, și a băga

(5) Vezi Capitolinus, *Marc-Aureliu*. 9. — În timpul Republicei, actele de naștere se treceau la Romani numai în registrele casnice ale părinților, ca și la noi altă dată, înainte de Regulamentul organic și registrele publice nu apar de cât la începutul imperiului. Marc-Aureliu impune tatălui obligația de a declara nașterea în termen de 30 zile la Roma, înaintea prefectilor tesaurului public (*acerarium*), iar în provincie înaintea tabularilor (*tabularii*). Vezi Capitolinus, *op. și loco cit.* Actul de naștere înscris de acești funcționari făcea deplină dovadă despre filiațiunea legitimă (Novella 117. capit. 2. *De eo qui in aliquo instrumento nominatus est filius*). Vezi și L 15, § 1, Cod. *De testibus*, 4. 20.

(6) Vezi Répert Sivey, *Actes de l'état civil* 470, 471; Pand. fr. *eod. v.* 122; T. Huc, I, 388; Rieff, *Comment. sur la loi des actes de l'état civil*, p. 383 urm.: (ed. a 2-a din 1844); Neagu, I, p. 164, No. 9.

(7) «*La prioridad del nacimiento, en el caso de partos dobles, da al primer nacido los derechos que la ley reconoce al primogénito*» (art. 31 C. spaniol din 1889).

de seamă a nu alcătui, în asemenea caz, un act de naștere, ci tot-d'a-una un act de moarte, după formularul No. 5 din Regul. actelor stărei civile, și a înscrie acest act numai în registrele de morți». Această dispoziție a Consiliului nostru de Miniștri reproduce întocmai decretul imperial a lui Napoléon I din 4 Iulie 1806 (8).

Lipsa din act a mențiunii că copilul ce s'a înfățișat ofițerului stărei civile era mort, dovedește deci că el s'a născut viu (9).

Din cele mai sus expuse, ușor se poate vedea cât de greșită este decizia Curței din Iași, mai sus reprodusă, care pune în principiu că nașterea unui copil mort n'are nevoie de a fi declarată ofițerului stărei civile; căci moartea copilului în momentul nașterii nu scutește pe persoanele care au fost față, sau la care s'a întâmplat nașterea, de a face declarația prescrisă de lege (10).

Mai mult încă, Curtea din Paris a decis că ori-ce copil născut după o gestațiune ori-cât de scurtă, fie chiar un fœtus inform, trebuie să fie declarată ofițerului stărei civile, dacă acest fœtus are forma unei ființe umane (11).

Curtea comite aceeași greșală neertată în privința delictului prevădută de art. 284 din codul penal, punând în principiu că pedeapsa prevădută de acest din urmă text nu este aplicabilă de câte ori s'a înmormintat fără autorizare un copil născut mort, căci principiul contrar este admis fără discuție atât în doctrină cât și în jurisprudență (12).

Apoi, pe lângă că soluția dată de Curte este greșită, decizia sa este și rău motivată, căci în motivele sale Curtea vorbește de copiii născuți viabili, perdând din vedere că condiția viabilității nu mai este prescrisă de legea noastră (13). Poate că Curtea a înțeles să vorbească de copiii născuți vii. În asemenea caz, cuvântul *viabil*, care se vede într'un considerent al Curței, este un *lapsus calami*.

Cât pentru argumentul tras din buna credință a inculpatului, el este de asemenea lipsit de ori-

ce temeiuri juridic, pentru-că dacă este o materie în care principiul: *nemo censetur ignorare legem* este aplicabil, e tocmai în materia de legi de ordine publică (14), și știut este că legile penale interesează în gradul cel mai înalt ordinea publică.

Așa dar, decizia Curței din Iași, ce publicăm astăzi, lasă de dorit în toate privințele. Suntem convins că această decizie ar fi casată, dacă s'ar face contra ei recurs în interesul legii.

D. Alexandresco

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TUTOVA

Audiența de la 11 Aprilie 1906

Președenția D-lui G. C. STURZA, Președinte

Gheorghe Beraru cu Statul, apel fiscal

Legea fondului comunal — Agenții competenți a lucra la constatarea contravențiunilor. — Contravențiuni săvârșite de însăși agenții competenți a face constatare. — Dacă art. 16 din legea băuturilor spirtoase, face vre-o deosebire între modurile și împrejurările în care agentul a săvârșit contravențiunea. — (Art. 7, 16 din legea fondului comunal; art. 1 și 83 din legea de constatare și art. 27 din legea băuturilor spirtoase).

Conform art. 7 din legea fondului comunal, Ministerul finanțelor are drept să se servească de toți agenții de percepere ai Statului, care după art. 83 și 1 din legea pentru constatarea și perceperea contribuțiilor directe sunt agenții auxiliari ai percepătorilor, adică agenții de urmărire numiți, confirmați și comisionați în regulă de Minister fiind că și ei sunt agenți de percepere și priviți ca agenți publici.

Prin urmare, textul art. 27 din legea băuturilor spirtoase și art. 16 din legea fondului comunal, care pedepsește contravențiunea săvârșită de agenți ne făcând nici o distincțiune între modurile și împrejurările în care agentul va fi contribuit la călcarea legii, și nici între interesele ce dânsul va fi voit a le servi fie a le sale personale, fie a altora, fie că băuturile vor fi fost ale lui fie că vor fi fost ale altora, pedeapsa pentru dânsul este aceeași, destul numai ca în localitatea și pe timpul când a contribuit la comiterea contravențiunii, el să fi avut competența de a lucra.

Tribunalul deliberând.

Văzând apelul lui Gheorghe Beraru contra procesului-verbal No. 350 din 19 Decembrie 1905 a d-lui P. Mihailescu, controlor fiscal, aprobat și rectificat în parte de Ministerul de Finanțe și prin care în cele din urmă, apelantul e condamnat să plătească o amendă de 94 lei 50 bani în dobitul taxei ce ar fi trebuit să plătească pentru niște băuturi pentru care a contravenit dispozițiilor art. 10 și 12 din legea fondului comunal și deosebit o amendă de 200 lei pentru că având calitatea de agent fiscal, când a comis contravențiunea, a contravenit prin aceeași dispozițiilor art. 27 al. b din legea pentru așezarea și administrarea impositului asupra băuturilor spirtoase, la care ne trimite art. 16 din legea fondului comunal;

Văzând că după cum rezultă din procesul-verbal apelat, și să mărturisește și azi de apelant, dânsul în toamna 1905 a cumpărat vin de la trei producători din com. Florești: V. Cojocaru, Dumitru Balan și Gh. Ciurariu și l'a transportat în alt loc unde l'a și pus în consumație fără ca cu toate acestea să se fi plătit nici de produ-

(8) Veđi Baudry et Fourcade, *Personnes*, I. 887.

(9) Veđi t. I a Coment. noastre, p. 417, *ad notam* (ed. a 2-a) și t. VII. p. 309, text și nota 4 Cpr. C. București, *Dreptul* din 1892, No. 63

(10) Veđi în acest sens, Cas. fr. D. P. 72. 1. 277; Sirey, 72. 1. 397; Chauveau et Hélie, *Théorie du code pénal*, IV, 1722 (ed. a 5-a); Garraud, *Tr. th. et pratique du droit pénal français*, V, 1957, p. 238, text și nota 11 (ed. a 2-a); Baudry et Fourcade, *op. cit.*, I. 887, *in fine*.

(11) C. Paris, D. P. 65. 2. 138. Veđi însă C. Grenoble, D. P. 71. 2. 35.

(12) Veđi Garraud, *op. cit.*, V, 2000, p. 281, 282; T. Huc, I. 347; Baudry et Fourcade, I. 903; Cas. fr. și C. Metz, D. P. 72. 1. 277; D. P. 54. 5. 431. Veđi și t. I a Coment. noastre, p. 432 (ed. a 2-a).

(13) Veđi t. I a Coment. noastre, p. 246, text și nota (ed. a 2-a).

(14) Veđi t. I citat al Coment. noastre (ed. a 2-a), p. 45 și p. 667, nota 2.

Osebită opinie

Noi membru supleant diferim de opinia majorității numai în ceea ce privește amenda de 200 lei aplicată contravenientului Gh. Beraru conform art. 27 al. 2 a legii pentru așezarea și administrarea imobilului băuturilor spirituoase, fiind de părere a i se primi apelul în privința acestui al doilea punct pentru motivul că :

De și legea prin art. 27 al. b prevede pentru *agenții* cari prin neglijență sau rea credință au contribuit a se strecura băuturi în consumațiune fără a se plăti taxele legale, o amendă specială de la 200 lei până la 500 lei, însă socotim noi această dispozițiune a legii trebuie să fie condiționată de îndeplinirea vre-unei funcțiuni de fiscalitate din partea agentului, o astfel de amendă specială fiind edictată nu în vederea funcțiunii ce un agent fiscal ocupă ci numai în vederea exercitării acelei funcțiuni; rațiunea acestei amende, stând tocmai în *actul* pe care agentul fiscal îl comite cu rea voință cu ocaziunea exercitării funcțiunii, sau îl comite din neglijență ne exercitându-și atribuțiunile ce i incumbă.

Dar în specia de față ce făcea apelantul ? Îndeplinea el vre-un act de fiscalitate unde să fi contribuit cu rea credință sau cel puțin cu neglijență la fraudarea fiscului ? Evident că nu.

Apelantul în acel timp nu era de cât simplul contribuabil, care cumpărând o cantitate oare-care de vin se prezenta înaintea percepătorului—lucru astfel rezultă din dosar — pentru a i se coti și a i se elibera biletul de liberă circulație conform legii și deci în fața percepătorului care venise și cotea vinul, el, Beraru, nu mai avea nici un rol, nu îndeplinea nici o funcțiune de fiscalitate așa în cât dacă percepătorul fiscal sau din neglijență sau din rea credință nu a încasat taxele cuvenite Statului, ne eliberând biletul cuvenit, dănsul și numai el, care singur exercita atunci funcțiunea rămâne responsabil conform art. 27 al. b din lege.

Membru supleant, T. D. Panu.

A apărut în editura ziarului «Curierul Judiciar». Primul supliment din colecțiunea de legi financiare adnotate, coprinzând : Legea de constatare și percepere a contribuțiilor directe modificată în 1905 ; Legea timbrului modificată în 1906 cu instrucțiunile pentru aplicarea ei ; Leg-a pentru urmărirea din 1905 ; Legea pentru înflințarea taxei pe decaltru de vin, și desflințarea taxei pe hectarul de vie ; modificările aduse legii patentelor și tabloul aditional din 1905 ; legea pentru impozitul asupra venitului și capitalului mobilier ; legea impozitului personal ; legea pentru înflințarea casei de împrumut pe amanet ; legea pentru drumuri ; legea pentru organizarea administrațiunii finanțelor statului ; deciziunea Ministerului Domeniilor pentru înflințarea secretarilor inspectorii la camerele de meserii, a secretarilor de corporații și a creării biroului de percepere la fire camere de meserii.

Această lucrare se datorește D-lui G. St. Bădulescu, Prim-grefier la Inalta Curte de casație și Redactor la «Curierul Judiciar» cunoscut deja lumii juridice pentru lucrările sale cari au fost mult apreciate.

Prețul acestui supliment este de lei 4 bani 50, iar pe hârtie de lux lei 5. Volumul complet (împreună cu suplimentul) lei 10 bani 50.

Se găsește de vânzare la Curierul Judiciar, 5 Calea Rahovei, București, și la autor, la Curtea de casație.

* * *

Bună stăruitor pe abonații rămași în întirzire cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor : I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă investite cu ștampila, Curierului Judiciar.

cătorii nici de el taxa fondului comunal ; că apărarea lui consistă în aceia că fiind agent de urmărire n'a voit să cotească el vinul cumpărat și să opereze el însuși în o afacere proprie a sa ; că de altmintrelea n'avea nici competența de a lucra fiind simplu agent de urmărire ; că percepătorul local Vasile Popa era cel în drept a coti și a primi taxa, că așa fiind dănsul n'a comis nici o contravenție, căci a chemat pe acesta cu ocazia fie căru cumpărării, i-a făcut declarație în regulă și percepătorul a cotit vinul iar pentru plata taxei, percepătorul fiindu-i dator cu 90 lei pentru remisa din trecut, a luat asupra sa obligațiunea de a plăti taxele cuvenite, zicându-i să fie fără grije că va plăti și va tăia chitanța ; după aceia vinul l'a ridicat în prezența percepătorului în cât toată răspunderea contravenției dacă acesta n'a plătit taxa sau n'a plătit-o la timp, sau n'a făcut formalitățile de creditare prevăzute de art. 11 din legea fondului comunal cade asupra lui, numai el trebuia condamnat nu și dănsul apelant, nefiindu-i prin urmare aplicabil nici art. 16 din legea fondului comunal, respectiv 27 din legea pentru așezarea băuturilor spirituoase, căci încă o dată în specie lepădase calitatea de agent fiscal și nu avea de cât acea de contribuabil, apoi în al doilea loc agenții de urmărire sunt chiar incompetenți pentru a percepe taxele fondului comunal, în fine n'a fost nici de rea credință nici neglijent (1) ;

Văzând și argumentele propuse de Berariu pentru a fi scutit de amenda de 200 lei la care a fost condamnat pentru motivele arătate în primele linii ale acestei hotărâri ;

Văzând că potrivit art. 7 din legea fondului comunal Ministerul finanțelor se va servi de toți agenții de percepere al Statului ; că după art. 83 și 1 din legea pentru constatarea și perceperea contribuțiilor directe, agenții auxiliari ai percepătorilor adică agenții de urmărire numiți, confirmați și comisionați în regulă de Minister sunt și ei agenți de percepere și priviți ca agenți publici ; că prin urmare apelantul în momentul când a comis contravențiunea avea calitatea de agent însărcinat cu perceperea fondului comunal ; că după art. 16 din legea fondului comunal și art. 27 din legea băuturilor spirituoase asemenea agenți vor fi supuși unei amenzi de la 200 lei până la 500 lei când prin neglijență sau rea credință vor fi contribuit a se strecura băuturi în consumațiune fără a plăti taxele legale ; că prin urmare și aci cu drept cuvânt s'a pedepsit agentul Beraru, care cum s'a arătat mai sus nu numai că a contribuit dar chiar a strecurat el singur băutura ; admitând chiar că numai neglijent ar fi fost ;

Văzând de altmintrelea că textul art. 27 al. b e general și nu face nici o distincțiune între modurile și împrejurările în care agentul va fi contribuit la călcarea legii și nici între interesele ce dănsul va fi voit a le servi, fie ale sale personale, fie a altora, fie că băuturile vor fi fost ale lui, fie că vor fi fost ale altora, că destul că în localitatea și timpul când a contribuit la comiterea contravențiunii el să fi avut competența de a lucra, că în cazul de față nu se poate susține că Beraru n'a fost competent, căci chiar fiind vinul lui, încă nimic nu'l opra de a detașa în numele său chitanța pentru taxele cuvenite fiscului și de a face venit la Stat sumele ce trebuia să le plătească ; că dacă a interpus pe un percepător pentru a l'ajuta a comite contravențiunea, contribuind și unul și altul la strecurarea băuturilor fără plata de taxe evident apare că prin aceea responsabilitatea lui nu poate fi nici înlăturată nici micșorată ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, Tribunalul, respinge apelul, etc.

(ss) G. C. Sturza, G. Ștefănescu.

Grefier (s) Zaharescu

(1) Considerente de fapt ce nu interesează, și privesc primul punct al apelului, nu s'au trecut.

(N. R.)